

Ἡ ὑψίφωνος Ἀρτεμὶς Κυπαρίσση εἰς τὴν «Μηρέϊν».

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΕΣΑ στὴν πλούσια κάμαρα συγγέονται λάμψεις ἀπὸ κατάχρυσα ἐπιπλά καὶ κατακόκκινα βελούδα. Κι' ὁ τρελλὸς αὐτὸς χορὸς ἀντανάκλαται περὶ παρ᾽ αὐτὸν μέσῃ στὰ λαμπρὰ κάτοπτρα ποῦ φθάνουν περήφανα καὶ ὑψηλὰ ἕως τὰ μωσαϊκὰ τοῦ ταβανιοῦ.

Ἦσ' τὴ μέσῃ ἓνα μεγάλο τραπέζι, μὲ χαρτιά,

χαρτιά, χαρτιά... ἄλλα χαρτιά ἄγραφα, ἄλλα γραμμένα.

Ὁ ποιητὴς καθιστὸς στὸ τραπέζι καὶ σκυμμένος, κρατεῖ τὴν πέννα ἑτοιμὸς νὰ γράψῃ. Εἶνε μελαγχολικὸς, καὶ μὲ ὄψι σκοτεινὴ, νὰ ἀποτελεῖ τὴ μεγαλειότερη ἀντίθεσι μπροστὰ στὰ πλούσια ρούχα του, μονολογεῖ, ὥσ' ἂν ν' ἀποτίνεται σὲ κάποιον πλάσμα ποῦ μόνο αὐτὸς τὸ βλέπει.

Εἶνε τὸ μάτι του ἀφηρημένο καὶ ὑπερβολικὰ ἀνοιχτὸ σ' ὅ,τι βλέπει μπροστὰ του, σὰν ἀνθρώπου ποῦ τρελλάθηκε ἀπὸ κάποια μεγάλη ἐσωτερικὴ ἐπανάστασι.

Καὶ λέγει :

«... Ψυχὴ, δὲν μ' ἀπατᾷς παιά. Σ' ἐγνώρισα πολὺ καλά. Εἶσαι σὺ τὸ μόνο πρᾶγμα ποῦ ἀκολουθεῖ πάντα τὸν ἴδιον δρόμο ποῦ ἄρχισε, εἴτε σὲ φῶτα κολυμβᾷ, εἴτε σὲ σκότος. Εἶσαι ὥσ' ἂν τὸν

ἥλιο, ποῦ δὲν ἀλλάζει τροχιά κι' ὅταν ἀκόμη ἀπειλεῖ τὴν ὀμορφιά του καὶ τὴ λάμπη του τὸ σάβανο τῆς συννεφιάς.

»Τὰ συναισθήματά σου ἂν τύχη κι' ἔχουν χρώμα ροδαλὸ,—χαρὰ σέ σέ! Κανένας χειμῶνας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ μαράνῃ. Μ' ἂν ὅμως ἔχουν χρώμα κίτρινο,—ἀλλοίμονο σέ σέ! Κανένα καλοκαίρι δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ζωογονήσῃ...

»Ἕνας στεναγμὸς βαθύς ξέφυγε ἀπ' τὰ πονεμένα στήθῃ τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὸ μαῦρο δάσος τῶν μαλλιῶν του ξαφνιασθῆκε στὸ σπασμωδικὸ πέρασμα τῶν ὠχρῶν δακτύλων του ἀνάμεσά του.

»Ἦμουν φτωχὸς κι' ἐγίνα πολὺσιος. Λύχνο δὲν εἶχα γιὰ νὰ ἰδῶ, κι' ἔχω πολυελαίους ποῦ μοῦ θαμπώνουν τὰ μάτια μὲ τὴ λάμπη τους. Μὰ εἶμαι πάντα ὁ ἴδιος.

»Ἡ ψυχὴ δὲν πονεῖ στὸ σκότος καὶ δὲν χαίρεται στὸ φῶς. Ὅχι· ἡ ψυχὴ καὶ στὸ σκότος καὶ στὸ φῶς πονεῖ.

«Ἡ ψυχὴ δὲν πεθαίνει στὴ μελαγχολικὴ δύσι καὶ δὲν ἀνασταίνεται στὴν εὐθυμὴ ἀνατολή. Τὸ βράδι τῆς χαρὰς κἀνείς δὲν τὸ κρατεῖ στὸ χέρι του.

«Θὰ πεθάνῃς ὅπως γεννήθῃκες. Μὲ τὸν ἴδιο ἐσωτερικὸ ἄνθρωπο. Ἄστρο ἐσὺ ἐτερόφωτο, πλάσμα ζωντανεμένο ἀπὸ ἄλλου ἀνωτέρου πλάσματος πνοή, τράβα τὸν δρόμο σου ἀγόγγυστα.

«Μὲ κεραυνοὺς καὶ θύελλες ἂν σ' ἀπειλῇ ὁ οὐρανός, καὶ ἡ γῆ μὲ ἀγριάγκαθα καὶ τσουνίδες, τράβα... τράβα!...

«Καὶ ξέρε ὅτι ἓνας θὰ ἦνε ὁ μέγας ἄνθρωπος κι' ὁ εὐτυχής· ἐκεῖνος ποῦ θὰ μπορέσῃ νὰ παρακαλέσῃ γιὰ τὴν τύχη του πρὶν γεννηθῇ. Πρὸ τῆς Δημιουργίας.

«Ἵστερα, εἶνε ἀργά, ἀργά πολὺ... Ἦνε ὕστερα σὰν τὰ δάκρυα καὶ τὴ μετάνοια τῶν πρωτοπλάστων μετὰ τὸ ἐγκλήμα...»

Εἶπε, καὶ σφραγίσθησαν τὰ μαραμμένα χεῖλη τοῦ Ποιητῆ, σὰν τὰ φτερά τῆς μισοπεθαμένης πεταλούδας...

Ἐχει σκοτεινιάσῃ μέσα στὴ πλούσια κάμαρα· μὰ πεῖ γρήγορα ἀπὸ ἄλλοτε.

Ὁ πόνος τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐτάχυνε τάχα τὸ βασίλειμα τοῦ Ἥλιου!...

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Ἡ ὑψίφωνος Ἑλένη Βλαχοπούλου